

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: T/16299/5.

Érkezett: 2005 MAJ 3 1.

Módosító javaslat.

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

dr. Szili Katalin asszonynak,
az Országgyűlés elnökének
Helyben

Tisztelt Elnök Asszony!

A Házsabály 94.§. (1.) bekezdése és a 102. § (1.) bekezdése alapján

„A felnőttképzésről” szóló, 2001. évi CI. törvény módosítását indítványozó T/16299. sorszámú törvényjavaslathoz a következő

módosító javaslatot

terjesztem elő:

Indítványozom az 1§ (4) és (5) bekezdésének az elhagyását.

[(4) A 22. § és a 26. § alapján - a fogyatékkal élő felnőttek képzése kivételével - az Országos Képzési Jegyzékben (a továbbiakban: OKJ) szereplő szakképesítés megszerzésére irányuló képzés esetén támogatás kizárólag azon felnőttképzést folytató intézmény számára nyújtható, amely vállalja, hogy a képzés befejezését követően a támogatott képzésben részt vevő munkanélküli felnőtt foglalkoztatásáról, illetve foglalkoztatott felnőtt esetén továbbfoglalkoztatásáról gondoskodik.

(5) A felnőttképzést folytató intézmény (4) bekezdésben meghatározott kötelezettségének a mértékével, a teljesítés módjával és ellenőrzésével összefüggő részletes szabályokat, valamint a kötelezettség megszegésének jogkövetkezményeit külön jogszabály állapítja meg.”]

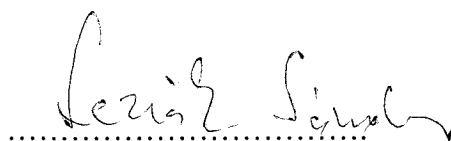
Indoklás

Az előterjesztő a felnőttképző intézmény kötelességévé tenné a képzés befejezését követően a támogatott képzésben részt vevő munkanélküli felnőtt foglalkoztatásáról, illetve foglalkoztatott felnőtt esetén továbbfoglalkoztatásáról történő gondoskodást. Ha munkahelyről a felnőttképző nem tud gondoskodni, akkor egy külön jogszabályban meghatározott szankció sújtja majd.

Minden civilizált államban a munkaerőhelyzet megfigyelése, a szakmák szerinti kereslet és kínálat nyilvántartása a munkaügyi hatóságok feladata. Hogy csak egy példát mondjak, munkavállalási engedély kiadása csak azon külföldinek adható – több országban – akik hiányszakmában vállalnának munkát. Arról, hogy mi tekinthető hiányszakmának, arról csak csak egy országos megfigyelő hálózattal rendelkező munkaügyi nyilvántartás dönthet felelősen – és ilyen hálózattal egyik felnőttképzési intézmény sem rendelkezik.

Az „államtalanítás” átgondolatlan szlogenje és gyakorlat oda vezetett, hogy a felnőttképző intézményeket szankcionálná az állam túlképzés esetén – ahelyett, hogy a munkaügyi hatóságok döntenének a munkaügyi statisztikák ismeretében a támogatandó szakmákról. Az előterjesztő a munkanélküli szakmunkások bünbakjának tekinti a felnőttképzés intézményeit, holott azoknak nincsen semmiféle munkaügyi jogosítványuk a hiányszakmák feltárására, vagy a túlképzettség megállapítására. Ez tipikusan állami feladat, és az államnak nem szabadna támogatnia a túlkínálatban szenvedő szakmák képzését. Ha nem támogatná az ilyen túlképzést az állam, akkor a felnőttképző intézmények sem gyarapítanak a túlképzettek táborát. A túlképzésért történő felelősség egyértelműen az államé, és ezt a felelősségét nem háríthatja át az államhatalmi, jogosítványoktól, és azon belül a munkaügyi és oktatásügyi információktól elzárt oktatási intézményekre.

Budapest, 2005. május 31.

Lezsák Sándor
országgyűlési képviselő
független